

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Portugál Köztársaság – mivel a 2003. március 11-i 40/2003 törvényerejű rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében megtiltotta színes autóüvegfólia felhelyezését gépjárművek ablakára – nem teljesítette az EK 28. és EK 30. cikk, valamint az EGT-megállapodás 11. és 13. cikkéből eredő kötelezettségeit, mivel a tilalom korlátozza a más tagállamban, illetve az EGT-megállapodást aláíró államban jogszerűen gyártott vagy forgalmazott színes autóüvegfólia Portugáliában történő forgalmazását.
- kötelezze a Portugál Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A 2003. március 11-i 40/2003 törvényerejű rendelet 2. cikkének (1) bekezdése szerinti tilalom az EK 28. cikkel és EGT-megállapodás 11. cikkével ellentétes mennyiségi korlátozással azonos hatású intézkedésnek minősül, mivel a gyakorlatban korlátozza a más tagállamban, illetve az EGT-megállapodást aláíró államban jogszerűen gyártott vagy forgalmazott színes autóüvegfólia Portugáliában történő forgalmazását. A tilalom továbbá nem igazolható az EK 30. cikk és az EGT-megállapodás 13. cikke alapján.

A Labour Court (Írország) által 2006. június 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Impact kontra Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

(C-268/06. sz. ügy)

(2006/C 212/28)

Az eljárás nyelve: angol

A kérdést előterjesztő bíróság

Labour Court (Írország)

Az alapeljárás felei

Felperes: Impact

Alperes: Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Valamely ügynek a belső jog alapján elsőfokon történő eldöntésekor vagy az ennek során hozott határozat elleni fellebbezés elbírálásakor kötelesek-e a Rights Commissioners és a Labour Court a közösségi jog bármely elve (különösen az egyenértékűség és a hatékonyság elve) alapján az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv⁽¹⁾ valamely közvetlen hatályú rendelkezését alkalmazni abban az esetben, ha:

- a Rights Commissioner és a Labour Court a tagállam belső jogában (beleértve az irányelvet átültető belső jogot) nem kapott erre kifejezett hatáskört,
- magánszemélyek egyéb keresetet is előterjeszhetnek a High Court előtt az irányelvnek az egyéni körülményeikre való alkalmazása munkáltatójuk általi elmulasztása miatt és
- magánszemélyek egyéb keresetet is előterjeszhetnek valamely hatáskörrel rendelkező rendes bíróság előtt a tagállam ellen, amelyben kártérítést követelhetnek az őket amiatt ért kárért, hogy a tagállam nem ültette át időben az irányelvet?

2. Amennyiben az 1. kérdésre adott válasz igenlő,

- (a) Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött – az 1999/70/EK irányelv mellékletét képező – keretmegállapodás 4. szakasza 1. bekezdésének szövege feltétlen-e és eléggé pontos-e ahhoz, hogy arra magánszemély a nemzeti bírósága előtt igényt alapíthasson?
- (b) Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött – az 1999/70/EK irányelv mellékletét képező – keretmegállapodás 5. szakasza 1. bekezdésének szövege feltétlen-e és eléggé pontos-e ahhoz, hogy arra magánszemély a nemzeti bírósága előtt igényt alapíthasson?

3. Tekintettel a Bíróságnak az 1. kérdésre és a 2. kérdés b) pontjára adott válaszára, az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött – az 1999/70/EK irányelv mellékletét képező – keretmegállapodás 5. szakaszának 1. bekezdése kizárja-e, hogy a munkáltatóként eljáró tagállam egy határozott idejű munkaszerződést az irányelv átültetésére előírt határidő lejártától az átültető jogszabálynak a belső jogban való megalkotásáig terjedő időszakban 8 évig terjedő időtartamra meghosszabbítson, ha:

- a szerződést valamennyi előző alkalommal rövidebb időre hosszabbították meg, és a munkáltató a munkavállaló munkáját a hosszabb időszakra igényli,
- a szerződésnek hosszabb időszakra való meghosszabbítása azzal a következménnyel jár, hogy meghíúsítja a keretmegállapodás 5. szakaszának magánszemélyre – a belső jogba való átültetését követően – történő alkalmazását, és

- a szerződés hosszabbításnak nincsenek a munkavállaló határozott idejű szerződéses jogviszonyán kívüli objektív okai.
4. Amennyiben az 1. vagy 2. kérdésre adott válasz nemleges, kötelesek-e a Rights Commissioners és a Labour Court a közösségi jog bármely rendelkezése (különösen az a kötelezettség, miszerint a belső jogot az irányelv szövege és célja alapján úgy kell értelmezni, hogy az az irányelvvel elérni kívánt eredményt hozza létre) alapján az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv átültetése végett alkotott belső törvényt úgy értelmezni, hogy az az átültetési határidő lejártá napjára visszaható hatállyal rendelkezik, ha:
- a belső jog rendelkezésének megfogalmazása kifejezetten nem zárja ki az ilyen értelmezést, azonban
 - a törvények felépítését szabályozó belső jogszabály kizárja az ilyen visszaható hatályt, kivéve, ha a visszaható hatályról a törvény világosan és egyértelműen rendelkezik?
5. Amennyiben az 1. vagy a 4. kérdésre adott válasz igenlő, az 1990/70/EK irányelv mellékletét képező keretmegállapodás 4. szakaszában szereplő „foglalkoztatási feltételek” magukban foglalják-e a munkaszerződésnek a díjazásra és nyugdíjra vonatkozó feltételeit?

(¹) HL L 175., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 368. o.

2006. június 20-án benyújtott kereset – Bizottsága kontra Osztrák Köztársaság

(C-270/06. sz. ügy)

(2006/C 212/29)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: H. Støvelbæk meghatalmazott, B. Wägenbaur ügyvéd)

Alperes: Osztrák Köztársaság

Kereseti kérelmek

1. A Bíróság az Európai Közösséget létrehozó szerződés 226. cikkének első bekezdése értelmében állapítsa meg, hogy az Osztrák Köztársaság – mivel egyes, valamely központi hitelintézethez kapcsolt hitelintézetek számára előírta, hogy a betétek meghatározott százaléka erejéig likviditási tartalékaikat a központi hitelintézetnél (és a központi hitelintézet által meghatározott feltételek mellett) tartásák, és megakadályozta, hogy e hitelintézetek likvid eszközeiket más európai pénzügyi intézményeknél fektessék be – nem teljesítette az EK 56. cikk (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit;

2. az Osztrák Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az EK 56. cikk (1) bekezdése értelmében tilos a tagállamok, valamint a tagállamok és harmadik országok közötti tőke mozgásra vonatkozó minden korlátozás. Ez a tilalom nem csupán a pénzügyi piac résztvevőivel szemben állampolgárság alapján alkalmazott egyenlőtlen bánásmód megakadályozására terjed ki, hanem magában foglal általában minden olyan korlátozást, amely ezen alapvető szabadság gyakorlását kevésbé vonzóvá teszi. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a tőke szabad mozgása korlátozásának minősülnek az olyan tagállami intézkedések, amelyek alkalmasak arra, hogy az adott területen letelepedetteket visszatartsák attól, hogy más tagállamban kölcsönt vegyenek fel, vagy befektetéseket eszközöljenek.

A Bizottságnak az az álláspontja, hogy az osztrák Bundesgesetz über das Bankwesen (a bankrendszerrel szóló szövetségi törvény) azon előírása, amely szerint meghatározott, valamely központi hitelintézethez kapcsolt hitelintézetek kötelesek a likviditási tartalékaik meghatározott részét a központi hitelintézetnél tartani, a tőke mozgás szabadsága korlátozásának minősül. Ez a törvényen alapuló kötelezettség ugyanis megakadályozza az elsődleges bankokat abban, hogy a likviditási eszközök jelentős részét e kötelező betét erejéig más európai hitelintézeteknél befektessék, és e likviditási eszközöknek a határokon átnyúló átutalása útján más tagállamokban magasabb tőkehozam elérésére törekedjenek, mint a központi hitelintézetük által biztosított tőkehozam.

Az osztrák Bundesgesetz über das Bankwesen kérdéses előírása a Bizottság álláspontja szerint sem az EK 58. cikkben kifejezetten felsorolt indokok alapján, sem a betétesek védelmének indokai vagy más nyomós közérdek alapján nem igazolható.

A Bizottság meggyőződése szerint a kérdéses, törvény által előírt, a központi hitelintézetnél történő kötelező betét nem szükséges a betétesek védelme céljai érdekében. Először is Ausztriában a likviditás biztosítása már törvényrel szabályozott, és ez a szabályozás valamennyi bankra vonatkozik, másodszor léteznek kevésbé radikális eszközök a megfelelő likviditás elérésére, amelyek a tőke szabad mozgását nem, vagy kisebb mértékben korlátoznák. A fennálló szabályozás ráadásul a betétesek védelme szempontjából éppen a kívánttal ellentétes hatású, mivel az elsődleges bankokat megakadályozza abban, hogy likviditási tartalékaikat a betétesek érdekében a határokon túl, és a lehető legnyereségesebb módon fektessék be. Ezenfelül semmi nem támasztja alá azt, hogy az egyes elsődleges bankok fizetéseképtelensége szükségszerűen láncreakciót váltana ki, és az ágazat más elsődleges bankjainál is tömeges pánikreakciót vonna maga után az ott elhelyezett takarékkbetétek tekintetében. Ez a legrosszabb esetre vonatkozó forgatókönyv már csak azért sem meggyőző, mert más tagállamok hasonló rendszereihez nem kapcsolódik törvényen alapuló kötelező betét, és e rendszerek évtizedek óta stabilan működnek, a bankok sorozatos összeomlása nélkül.